

तू दयालू साई रे

-श्री. गजानन कृष्णराव निरखे.

(बापूसाहेब)

२०, नंदलालपुरा, इंदौर ४५२००४.

० तुम्ही देवपूजेनंतर असे विचारात का पडलाय? कसली चिता लागलीय तुम्हांला? सौभाग्यवतीने प्रश्न केला.

चिता नाहीं काही नाही. तुम्ही एवढे मनासारख्ये देवपूजा साहित्य लावल्या वर कोणता देव चिता निर्माण करेल?

ते काहीं असो तुमचा चेहराच बोलतोय, चेहरा काही लपत नाही! हे पहा, त्याचं काय आहे, मी म्हणालो, चिता वगैरे काही नाही, श्री गुरुपौर्णिमा उत्सव जवळ आला आहेना, बाबांची साईबाबांची पूजा सेवा कोणत्या प्रकारे करावी हा विचार मनात घोळत आहे. एक मन बोलतेय शिरडीला जावे दुसरे मन म्हणतेय, साई 'सच्चरित' पारायण करावे. तिसरे मन ...' इतक्यात सौभाग्यवतीचा आवाज मी कशालाही नाही म्हणत नाहीं, पण मला, काय वाटतेय ते तुम्हांला सांगू का? सांगतेच! तुम्ही "साईसच्चरित" पाठ करावा. हेच खर! ...

अन् दारावरची "कॉलबेल" वाजली. बघ बर कोण आलय?

"पोस्टमन" हा बघ शुभ संकेत शिरडीच्या गुरुपौर्णिमा उत्सवाचे आमंत्रण कार्ड आलय काही विचार ठरवायलाच हवा.

आठवत्य तुम्हांला आपण शिरडीला उत्सवासाठी जायचे, आणि मी रात्र रात्र, पहाटे पावेतो जागून साईपूजन अभिषेकाचा पहिला वहिला योग, मान मिळतो का हचाचा प्रयत्न करायचा, पण व्यर्थ, मुंबईकरांचेच भारथ थोर! अन् आता तर "सार्वजनिक अभिषेक" कस घडाव मनासारख? येईल का कधी असा योग, हाच असा विचार मनात, ढोक्यात येत आहे.

म्हणूनच म्हणते की तुम्ही आपलं 'साई सच्चरित' पारायण करावे. जे साईबाबांचे मनात असेल तसेच घडेल, तो साईबाबा, महान कनवाळू, मायाळू

व दयाळू आहे. माझ तर, सार, सार साईबाबांच आहे!” अहो पण तुम्हां बायांचा समजूतदारपणा आम्हां पुरुषात नसतोच हेच खर! आम्हां लोकांचे मन भटकतच रहाते.

असो सदिच्छा बलवत्तर ‘साईसच्चरित’ पारायण सुरु केले. प्रत्येक दिवशी अध्याय वाचताना, बाबांचे चमत्कारिक अनुभव, दैववाद, गीतेवरील भाष्य बाबांची भक्तांशी बोलण्याची रीत, तंहा, हे वाचताना वाटे आपण तत्समयी असतो तर . . . सज्जाह मध्यावर आला, आणि मानसिक आनंद वाढत होता, त्यातच गुरुपौर्णिमेच्या दोन दिवस अगोदर. त्या दिवसाचा पाठ संपताच घरातून आवाज आला बरं का, गुरुवारच्या गुरुपौर्णिमेसाठी साई मंदिराची अभिषेक रसीद काढून आणली आहे. आपणा उभयतांना लौकरात लौकर जाऊन अभिषेकाला बसायचे आहे लक्षात असू द्या! उद्या गुरुपौर्णिमा मंदिरात जायचे साईबाबांना आंघोळ घालायची अभिषेकास बसायचे हच्या तंद्रीत झोप लागली. अन अचानक गुरुवारचे भल्या पहाटे चार साडेचारचा सुमार असेल — स्वप्नच असेल ते को काय! एका धारदार आवाजात . . . तुला अभिषेक करायचा आहे नां? पहिल्या नंबरवर बसायचे ना उठ! उठ चल त्या साईमंदिरात चल लौकर गुरुजी तुझी वाट पहात आहेत. आवाज, स्वप्नात साई माझा साईबाबाच तो उठवित होता. एकदम विछान्या बाहेर खेचला गेलो.

अन् आवाज दिला अहो, चला, चला साईमंदिरात आटपा आन्हिक, आज अभिषेक करायचा आहे. उभयता स्कूटरवर छत्रीबागेत साईमंदिरात पोहचलो. पुजारीबुवा माझी आमचीच वाट पहात होते. बोलले, ‘आओ आओ बापूसाब द्यो देर करते हो, अभी कोई आयाही नहीं है, पुजा को . . . लगता है; साईबाबा का स्नान आज प्रथम आपकेही हाथसे और अभिषेकभी आप शुरू कर देंगे लोग आतेही होंगे !!’

लगबगीने सोबले वस्त्र नेसून साईमूर्तीच्या ओटचावर उभयता चढलो. मनासारखे श्री बाबांना सचैल स्नान पंचामृत स्नान, सुवासिक अत्तर गुलाब स्नान घातले. त्याक्षणी निवळ आम्ही तिघेच होतो, गुरुजोंसह! कोण विश्वास करैल हच्या प्रसंगावर, अन् गुरुजींचे आवर्तन अभिषेक सुरु झाले, आणि इतर भाविक येऊ लागले.

भाविकहो, सत्य प्रतिज्ञेने सांगतोय, सौभाग्यवतीच्या प्रबळ श्रद्धा’ इच्छा भवितमुळेच तिच्या दयाळू साईबाबांनी माझा नंबर अभिषेकासाठी स्नानसाठी

पहिला लावला. तिचो नजर साईबाबांवर खिळलो होती ... काय पहात होती? अन एकदम बोलून गेली ... पहिला, साईसच्चरित पारायण महिमा? ज्ञाली इच्छा पूर्ती? काय म्हणते मी? ज्ञालं तुमच्या मनासारखे? शिवाय, शिरडीला तर तुम्ही एकटेच जाणार होता. अन् मग माझा काय? म्हणूनच म्हणते शिरडी साईमंदिर काय किंवा इंदूरचे साईमंदिर काय, साईबाबांनी येथील साईमंदिरात येऊन पहाटे स्वप्न देऊन, आपणा उभयतांचे हातून पहिली पहिल्या नंबरनी अभिषेक पूजा घेतली. मागे बघा कितीतरी लोक भद्रत भाविक अभिषेकासाठी रांग लावून उभे आहेत बसले आहेत.

मी काय बोलणार मी तर पूर्णतया गद्गदून गेलो होतो. डोळे पाणावले होते आणि उठून साईबाबांचे चरणावर मस्तक टेकीत एकच वाक्य बोलू शकलो.

तू तुच दयालू साईरे !!!

४४ ४४ ४४

बाबांची अशी कृपा

-हेमलता पारकर.

६२, आराम नगर, पार्ट १,
वर्सोवा, अंधेरी, मुंबई ६१.

जरी हे शरीर गेलो मी टाळूनी । तरी मी धावेन भक्तांसाठी ।

नवसास माझी पावेल समाधी । धरा दृढ बुद्धि माझ्या ठायो ॥

ही बाबांची वचने किती सत्य आहेत त्याचा अनुभव मला नुकताच आला.

साईबाबांची लीला किती अगाध आहे, भद्रताने अगदी मनःपूर्वक मारलेली हाक बाबांच्या कानी पोहचतेच व मग भक्तांच्या हाकेला उभे रहाणे हे बाबांचे आद्य कर्तव्य खरेच स्वतः ते अनुभवत्याशिवाय त्याची गोडी कधी कळत नाहीं.

पूर्वी माझ्याकडे संपूर्ण घरकामाला एक बाई होती. ती बाई महिनाभर कामाला आली की परत १५ दिवस दांडी मारी. शेवटी मी तिला बोलवायला जाईपर्यंत ती येत नसे. मी चार वेळा जाई तेव्हां ती बाई १५-२० दिवसाने परत येई. असे कित्येक वर्षे चालले होते. परत तिला काढून दुसरी बाई ठेवावी तर मिळत पण नाही. म्हणून तिला गोड करून रहावे लागे.

हा प्रकार तर नेहमीचाच होता. नंतर २४ एप्रिलला माझ्या मुळीचे लग्न ज्ञाले व २६ एप्रिलपासून तिने जी दांडी मारली ती परत आलीच नाहीं. मी चारवेळा जाऊन आले. माझा मुलगा पण दोनवेळा जाऊन आला दरवेळी उद्या येते म्हणून सांगे मी तर अगदी कंटाळूनच गेले होते व ठरवले आता आपण वोलवायला जायचेच नाहीं. सगळा भार बाबांवरच टाकून काम करायचे.

एक दिवस मी आमच्या बाजूला एक कन्हड कुटुंब रहाते त्यांच्याकडे जाऊन बसले होते. इतक्यात पोष्टमनने हातात आणुन साईलीलेचा अंक (मराठी) दिला. आम्हांला नवल वाटले. कारण त्यांच्याकडे साईलीलेचा अंक कधी येत नाही व परत ती लोक कन्हड व अंक तर मराठीत मी तो अंक तिथेच वाचत बसले. वाचता वाचता मी सर्वचे अनुभव वाचत गेले. एकाने तर लिहिले होते की मला अनुभव आला तर मी साईलीलेत देर्इन ते वाचल्यावरोवर माझ्या मनात एकदम विचार आला व मी बाबांना म्हटले. मुला पण तुम्ही घरकामाला बाई मिळवून द्याल तर मी हा अनुभव अंकात देर्इन.

दुसऱ्या दिवशी दुपारची वेळ. मी झोपले होते एवढ्यात मला काय बुद्धि ज्ञाली म्हणून मी बाहेर आले तर आमच्याच तिकडे राहणारी एक मुलगी की जिला मी पूर्वी ३ वेळा माझे काम करशील का म्हणून विचारले होते व तिने मला नाहीच म्हणून सांगितले होते व त्यावेळी मी मनात ठरवले होते की या मुलीला परत कधी विचारयचे नाहीं. ती मुलगी समोरच जात होती. विचारयचे नाहीं असे मनात म्हणते आहे पण एकदम तिला हाक माझ्या तोंडून मारली गेली. ती घरात आल्यावर तिला मी विचारले अग तू माझे काम करशील कां? तर ती लगेच होय म्हणाली व लगेच आत स्वयंपाक खोलीत जाऊन भांडी बासायला पण गेली. मी एवढी चाट होऊन बसले की माझा माझ्या डोल्यावर विश्वास बसेना. कारण अगोदर जी मुलगी मला ठामपूर्वक नाहीं म्हणून सांगत होती ती एकदम कवूल कशी ज्ञाली. दुसऱ्या दिवसापासून अगदी कामाला येऊ लागली. खरेच ही साईबाबांचीच करामत आहे सर्व चमत्कार बाबाच करू शकतात. तो साईलीलेचा अंक माझ्या हातात देतात काय, मी नवस करते काय, व लगेच बाई पण मिळवून दिली. आणि त्या कन्हड लोकांकडे परत कधी साईलीलेचा अंक आलाच नाहीं. मला अनुभव देण्यासाठीच बाबांनी स्वतः तो अंक धाडला होता. माझी नक्कीच खात्री आहे अशीच साईबाबांची कृपादृष्टी राहो ही इच्छा.

दिव्यत्वाची जेथे प्रचिती तेथे कर माझे जुळती

-श्री. मदन चव्हाण, रत्नागिरी.

० माझ्या मेहव्यांची “प्रदीप सिने सर्विहस” मुंबई असा फिल्म दाखवण्याचा जोड घंदा आहे व तो उत्तम चालत आहे. पण याच वर्षी का कोण जाणे फिल्म व मशिन यांच्यात फारच गडबड व्हायची. फिल्म वेळेवर यावयाची नाहीं किंवा मशिन शो चालू असतांना धोका द्यावयाचे असेच मी १४ मे ला “सौतन” सिनेमा बुक केला व फिल्म मुंबईच्या वितरकांने १४ तारखेला देतो म्हणून सांगितली त्याप्रमाणे मी माझ्या पार्टीच्या लोकांना “सौतन” फिल्म बुक केली आहे असे सांगून टाकले. त्याप्रमाणे त्यांनी सर्व रत्नागिरी शहरात जाहिरात केली. तसेच “सौतन” सिनेमा रत्नागिरीत न आल्याने लोक तो पाहण्यास उत्सुक होते. आणि शेवटी व्हायचे तेच झाले. वितरकाने चुकीच्या तारखेमुळे फिल्म देण्याचे नाकारले. त्यामुळे माझी पार्टी माझ्यावर खूप नाराज झाली. मी त्यांना सत्य परिस्थिती कथन केली व दुसरी फिल्म दाखवून वेळ माझ्यास नेली.

नंतर ४ ते ५ दिवसांनी दुसरी पार्टी आली त्यांनी सुद्धा “सौतन” फिल्मचा आग्रह घरला व ती तारीख १९ मे होती. नंतर मी मनुष्य पाठवून फिल्म बुक केली पण लोक सारखे विचारीत की यावेळी “सौतन” फिल्म वेळेवर येईल कां? की मागील प्रमाणेच प्रकार होणार. मी त्यांना धीर देत होतो. पण मनावून मी सुद्धा साशंक होतो. शेवटी १९ मे तारीख उजाडली सकाळी मी फिल्मची वाट पहात होतो. मेहव्ये स्वतः फिल्म घेऊन येणार होते. माझी चलबिचल वाढली मेहव्ये फिल्म घेऊन आले. पण त्यांनी दुसरी फिल्म आणली, व सौतन फिल्म घेऊन दुसरा मनुष्य येत आहे. मी तर हादरलोच काहीं सूचेना मला लगेच साईंची आठवण झाली. मी त्यांच्या फोटो समोर उभा राहून त्यांना म्हटले साईं गेल्यावेळी माझी नाचकी झाली आहे. यावेळी तरी यातून तारा व उदी लावून मी ऑफिसला गेलो. पण काय आश्चर्य १०च मिनिटात मला एका मुलाने येऊन सांगितले की सौतन फिल्म घेऊन मनुष्य मुंबईहून आला. माझा आनंद गगनात मावत नव्हता. माझ्या डोळ्यांत आनंदाश्रू आले.

त्यानंतर माझा सिनेमा फारच संदर झाला. मी मात्र मनावून साईंबाबाचे आभार मानीत होतो.

अशा माझ्या साईंनाथाला कोटी कोटी प्रणाम.

दिव्य साक्षात्कार

कु. उषा कृष्णाजी तावडे.

२, स्नेहदीप, महाराष्ट्र नगर,
भांडुप, मुंबई ७८.

० शुक्रवारी मी व माझे वडील हिंदू महासभा हाँस्पिटलमध्ये गेलो. कारण गेले १५ दिवस माझ्या वडीलांचे पाय रक्तदावाच्या विकारान अतिशय जळ-जळत होते. त्यावर अगदी नाईलाजाने डॉ. कडे गेल्यावर डॉक्टरांनी वडीलांचा रक्तदाव पाहिल्यावर ताबडतोब अँडमिट व्हायला सांगितले.

म्हणून आम्ही घरी पसे नेण्यास गेलो तर वडीलांनी घरीच विश्रांति घेण्याचे ठरविले. एवढ्यात माझ्या हाती 'साईलीला'चा 'उदी विशेषांक' पडला. आणि त्यातील उदीची उदाहरणे पाहता माझा अगोदरच साईबाबांवर असलेला विश्वास आणखीन दृढ झाला.

तसे आमचे कुटुंब पूर्णतः साईभक्त आहे. आम्ही पूर्वी बन्याचवेळा शिर्डीला मुक्काम केला असल्याने आमच्या घरी 'उदी' ही होती. मी लगेचच साईनाम घेऊन वडीलांना औषधाबरोबर उदी दिली.

आणि आश्चर्य म्हणजे त्या दिवसापासून पायातील जळजळ कमी होऊन पाचव्या दिवशी माझे वडील ठणठणीत बरे झाले. आता तर हाँस्पिटलमध्ये जाण्याची आवश्यकतासुद्धा नाहीं.

ही सर्व साईमाऊळी वीच कृता आहे यात संशय नाहींच. माझे सर्वैमाऊळीला लाख लाख प्रणाम.

बाबांचे कृपाळत्र

—श्री. एस. एल. रणदिवे

१५, साईर्बद, गोडोली, सातारा.

जया मनी जैसा भाव । तथा तैसा अनुभव ॥

० मी १९६६ साली बहिणीच्या लग्नासाठी इंदौर येथे सहकृतुंव गेलो होतो. तेथून शिर्डी येथे बाबांच्या दर्शनाला गेलो. शिर्डीला गेल्यावर बाबांची पोथी विकत घेण्याची मनामध्ये जबरदस्त इच्छा निर्माण झाली. परंतु परतीच्या भाड्याखेरीज पैसे जवळ नव्हते. मनास अतिशय दुख झाले. समाधी मंदिरात गेलो व त्याप्रमाणे बाबांच्या जवळ प्रार्थना केली. बहिणीच्या दिराकडून रु. १०।— उसने घेतले व बाबांची रु. ८।— देऊन पोथी विकत घेतली. पोथी हातात आल्यावर अतिशय आनंद झाला व त्या आनंदातच सातारा येथे रात्रौ १२॥ वा. घरी आलो. मधल्या दाराची कडी पुष्कळ प्रयत्न करूनही निघना. शेवटी मनातल्या मनात सौ. ने प्रार्थना केली. दाराची कडी पटकन निघाली. आम्ही मधल्या खोलीत गेलो. ते काय आश्चर्य! आमचे टेबल क्लॉक चालू होते. माझ्या हाताच्या घड्याळाव जेवढे वाजले होते तेवढे त्या घड्याळात बरोबर वाजले होते. आम्ही सर्वजण आश्चर्यचकित झालो कारण महिनाभर आम्ही घरात नव्हतो तेव्हां ते घड्याळ चालू कसे? घड्याळ चालू होते याचा अर्थच असा की साईबाबा प्रत्यक्ष घरी आले होते. माझा आनंद ढिगुणित झाला.

१९६८ साली सौ. भयंकर आजारी झाली. अनेक डॉक्टरांना दाखविले परंतु त्याचा काहींसुद्धा उपयोग झाला नाही. आम्ही उभयतांनी बाबांची प्रार्थना केली त्यानंतर सौ. च्या स्वप्नात बाबा आले व म्हणाले घाबरू नकीस. मीच तीनदा तुझ्या घरात आलो'. २१ दिवस बाबांचा जप केला. २१ दिवसाच्या आतच तिला पूर्णपणे बरे वाटले व आजपर्यंत तिला ते दुखणे झाले नाहों.

एकदा माझ्या मुलीला १०५ अंशा पर्यंत ताप चढला. ती अस्वस्थ झाली. ताबडतोब डॉक्टरांना बोलाविण्यात आले. डॉक्टर इंजेक्शन देणार तोच एका

साईभक्तान माझ्या मुळीला उदी लावली उदी लावताच ताप नार्मलवर आला. डॉक्टरसुद्धा आश्चर्यचकित झाले व तुमचे बाबा खरोंखरच आहेत याची मला सुद्धा प्रचिती आली. त्यांनी इंजेक्शन न देताच साईबाबांना नमस्कार करून ते निघून गेले.

पू. साईबाबांची पोथी आत्यावर माझी डोळ्यात भरण्याजोगी प्रगति झाली. १९७६ साली घर बांधले. बंगल्याचे नावसुद्धा 'साईवुद' ठेवले आहे. त्याचवेळी बाबांच्या कृपेने एल. एल. बी. झालो व लगेच ऑफिसमध्ये सुद्धा मला वरची जागा मिळाली.

नुकताच मला आलेला एक महान चमत्कार पहा - दि. १४-४-८३ रोजी मी बाबांचे पारायण सुरु केले व रामनवमी दिवशी त्याची समाप्ती केली. समाप्तीच्या आदल्या दिवशी ५१ वा अध्याय वाचीत होतो. त्यातील ओवी अशी होती - तुम्ही तर माझी मुले ! तुम्ही जे अर्पण केले ! समजा पावले मजला निश्चित ! निश्चित हा शब्द माझ्या मुखामध्येच होता. इतक्यात बाबांना वाहिलेले गुलाबाचे फूल त्यांच्या हारातून एकदम वर आले व आवाज होऊन ते पाटाच्या मधत्या भागावर येऊन पडले. फुलाची गती खाली येण्याची आहे मग ते वरती कसे काय आले? मी सर्वांना हाक मारली. सर्वजण आश्चर्य-चकितच झाले. २२-४-८३ रोजी मी ऑफिसमध्ये गेलो तेव्हांचे वरच्या जागेचे अधिकार मला देण्यात आले होते. पहा बाबांची लीला! बाबांची किमया !

१९४२ सालापासून जे कृपाद्वच आहे ते आजपर्यंत कायम आहे. त्यांचे नामस्मरण सदैव असावे हीच त्यांच्याजवळ प्रार्थना आहे. या धकाधकीच्या जीवनात बाबांशिवाय कोण आहे? ते माझे सर्वस्व आहेत. त्यांचे गुणगान गाण्यासाठी (हे साईनाथा) असेच नरजन्म लाभोत व त्यांचे अखंड नामस्मरण रहावे हीच त्या दीनदयाळू भगवंताजवळ कळकळीची प्रार्थना.

साईलीला

★ ★ ★ ५ ★ ★ ★ ★

—श्री. किरणकुमार मनोहर नाईक.

दंगला नं. २२, जेवेनगर,

बिबवेवाडी, पुणे ४११०३७.

० या वर्षी मे महिन्यात मी सप्ततीक व मुलांसह शिर्डीस जाण्याचे ठरविले. त्यानुसार पुणे-शिर्डी या एस. टी. चे अँडव्हान्स बुकींग करून ठेवले होते. पुणे शिर्डी ही गाडी पुण्याहुन दुपारी १२.३० वाजता सुटणार होती. त्यानुसार आम्ही शिवाजीनगर एस. टी. स्टॅडवर १२ चे सुमारास पोहचलो. १२.३० वाजता नेहमीप्रमाणे एस. टी. येईल या आशेने आम्ही वाट पहात होतो. शिर्डीस जायचे असल्यास आमच्या घरी नेहमी उत्साहाचे वातावरण असते. त्या उत्साहाच्या भरात १२.३० वाजले, एस. टी. येईल व आपण आता त्वरीत प्रवासास सुरवात करू असे वाटले. परंतु १ वाजला तरी एस.टी. न आल्याने मी चौकशीसाठी कंट्रोलरकडे गेलो असता समजले की नुकतीच मुंबई-मिंबंडी येथे दंगल झाल्याने तेथें पोलीस फोर्स पोहचविष्यास एस. टी. वापरात आणल्याने पुणे शिर्डी ही एस. टी. केव्हां सुटेल हे काहीं सांगता येणार नव्हते. परंतु २.३० वाजताचे सुमारास पुणे मालेगाव ही एस. टी. आल्यास त्या गाडीत सोय करू असे कंट्रोलरने सांगितले. २.३० वाजताचे सुमारास पुणे-मालेगाव ही एस. टी. आली असता त्यामधील कंडक्टरन शिर्डीच्या प्रवाशांस बसमध्य घेण्यास मनाई केली. त्यामुळे सर्व शिर्डीचे प्रवासी खाली उतरले. आम्ही मात्र मनाचा निश्चय करून तसेच बसलो. गाडी सुरु होताच कंडक्टर तिकीटाच्या निमित्ताने आला असता आम्ही पुणे शिर्डी गाडीचे रिस्यून्हेन दाखविल्यावर कंडक्टर काहींच बोलला नाही व त्याने प्रवासास संमती दिली, त्यामुळे मनाचरील ताण कमी झाला व प्रवासास सुरवात झाली व विशेष म्हणजे गाडीचा वेग जोरात असल्याने २ तास उशीरा निघूनही साडेसात वाजताचे सुमारास शिर्डीस पोहचलो, तेथे काही कालावधीतच आम्हांस गुरुस्थानात रहावयास जागा मिळाली.

हे सर्व केवळ बाबांच्या कृपेने झाले.

शिर्डीहुन आल्यानंतर ८ दिवसांनी पुण्यास जबरदस्त अशा पावसाने झोडपले गुरुवारचा दिवस होता. रात्री ७ चे सुमारास मुसळधार पावसास सुरवात

ज्ञाली. अर्ध्या तासातच पावसाने उग्र स्वरूप धारण केले त्यावेळी माझी पत्नी बाहेर गेली असता, घरी येताना वाटेत तिला पावसाने गाठले व त्यामुळे ती अडकून पडली. तसेच माझा मुलगाही माझे सासुरवाडीस होता व तो सुद्धा सासुर-वाडीच्या मंडळीसोबत बाहेर गेला होता. मी घरी लागलीच बाबांच्या नावाचा धावा सुरु केला. बाबांचा धावा करतेवेळी सुखरूप वृत्त कळावे म्हणून प्राथना केली व काही कालावधितच माझ पत्नीस मेटाकुटीने एक शिक्षा मिळाली व ती घरी आली. पत्नी घरी येताक्षणीच सासुरवाडीस फोन केला असता मुलगाही नुकताच घरी आला होता.

बाबांनी आत्तोपर्यंतच्या माझ्या आयुष्यातील सर्व प्रकारच्या संकटातून सहीसलामत वाहेर काढले आहे.

विभूतचा प्रभाव

—सौ. प्रिया प्र. परब.
६१२ नवजीवन नगर,
विक्रोली, (पूर्व) म. ८३

“तुमचा मी भार वाहीन सर्वथा । नव्हे हे अन्यथा वचन माझे ॥

० या साईं वचनाप्रमाणे खरोखर बाबांनी माझ्या ओळ्याचा खूपच भार कमी केला. ठाई, ठाई आलेले अनेक अनुभव या वेळी जरा बाजूला ठेवून नुकताच घडलेला ताजा अनुभव पहा. रात्री झोपतेवेळी दुसऱ्या दिवसाच्या दैनंदिन कार्यक्रमाची आखणी करूनच झोपी गेले. परंतु मध्य रात्रीच्या सुमारास अचानक माझ्या पोटांत दुखायला लागले व वात्या होऊ लागल्या. अशावेळी डॉक्टर मिळणे मुश्कील. पण केवळ बाबांच्या विभूतीनेच असा आराम घडला की दुखणे हळूहळू कमी होउन झोप लागली. व सकाळी उठले तर रात्री.या आजाराची थोडीसुढा निशाणी नव्हती. जणू काही मला झालेच नाहीं. हा सर्व विभूतीचाच प्रभाव!

मध्यरात्र, पहाट आणि सकाळ या मधील अंतर पहा. बाबांच्या कृपेने ती सकाळ नेहमी प्रमाणे शुभ प्रभातच होती. अशीच बाबांनी नेहमी आम्हां सर्वांवर सदासर्वकाळ कृपादृष्टी ठेवावी ही साईंचरणी नम्र प्रार्थना.

जया मर्नी जैसा भाव

—सौ. सविता द. जोशी

१४३ गुरुवार पेठ, सातारा

४१५.००२.

० 'जया मर्नी जैसा भाव । तथा तैसा अनुभव' हृथा ओळीचा मला अनेक-
वेळा अनुभव आला आहे. कारण आमचे सर्व कुटुंब आज १० वर्षे झाली श्री
बाबांचे भक्त बनले आहे, आम्हां सर्वांना साईबाबांनी अनेक संकटातून बाचवून
आपलेकड खेचूनच घेतले आहे.

माझा आताचा अनुभव म्हणजे मी श्रीसाईलीला मासिक सुरु करून १०-
११ महिने झाले असतील. त्यातील प्रत्येकांचे वेगदेवगळे अनुभव वाचून वाटायचे
आपणही साईलीलेत एक लेख द्यावा. परंतु काय लिहायचे हा पण प्रश्नच होता
असेच दोन महिने गेले आणि माझी इ. ५ वी मध्यील मुलगी अचानक आजारी
पडली. सकाळी उठल्यापासून रोज तिचे डोके दुखायचे. शाळेत गेली की चक्कर
यायची, असे ८-१५ दिवस झाले. शाळेत वाई तास बुडवून तिला आफिसमध्ये
झोपवून ठेवायच्या नाहींतर वर्गातिल्या मुलींबरोबर घरी पाठवायच्या. तिची
परिस्थिती पाहून मला तर रडूच कोसले. काय करावे काहीं सुचत नव्हते.
अभ्यासाचे तर ती नावच काढत नव्हती, वार्षिक परीक्षा महिन्यावर आलेली.
पहिली पासून पाचवीच्या सहामाही परीक्षपर्यंत एवढी हुशार नंबरात असणारी
मुलगी आता नापास होणार ही कल्पना सुद्धा सहन होईना आता म्हटले
आपणास हृथातून तारणारे एकच आहेत अन् ते म्हणजे माझे दैवत श्री साई-
बाबा. आम्ही घरी रोजच श्री बाबांची दोन्हीवेळा आरती करतो. एका गुरु-
वारी बाबांची आरती झाल्यावर बाबांना हात जोडून अशूपूर्ण नयनांनी म्हटले,
बाबा माझी मुलगी कशी वाया चालली. तिला होत असलेला त्रास तुम्ही पहातच
आहात मी तिला आज उदी लावून तुम्हांस प्रार्थना करते की आजपासून तिला
येत असलेली चक्कर व डोकेदुखी थांबू दे व ती चांगल्या माकने परीक्षेत
पास झाली तरच मी साईलीलेत लेख देईन. आणि खरोखर काय आदर्श
त्या गुरुवारपासून आजपर्यंत तिला कोणताही त्रास झाला नाहीं व विशेष म्हणजे
वार्षिक परीक्षेत ती चांगल्या माकने पास झाली. अशा प्रकारे मी लिहिन
लिहिन म्हणत होते तो लेख बाबांनी असा पूर्ण करून घेतला. अशा साई-
नाथांना माझे कोटी कोटी प्रणाम.

प्रत्यक्ष दर्शन देऊन रोग बरा केला

—श्री. नारायण पाटील.
खंबाला, पो. दाभाड,
ता. भिवंडी, जि. ठाणे.

० आमचे कुटुंब पूर्वीपासून साईभक्तच. कोणत्याही संकटसमई साईबाबांना हाक मारली की ते संकट निवारण करतात असा सर्वाच अनुभव.

मे १९८१ पासून माझे अंग अचानक असहय दुख लागले. ठाणा येथील डॉ. मोकाशी एम. डी. यांना प्रकृति दाखवून त्यांची ट्रिटमेंट चालू केली. पण पूर्ण शरीराला सूज आली. घरातील माझ्यासह सर्वच माणसे घाबरून गेली. भिवंडी येथील डॉ. धांगे यांच्या हॉस्पिटलमध्ये मला 'अँडमिट' केले. तेथ रक्त, मूत्र, ब्लडशुगर, एक्सरे, इ. सी. जी. कहून झालेवर डॉ. नी सांगितले तुम्हांला किडनी, डायविटिस स्टोन (मृतखडा) व 'हाट ट्रबल' आहे मी साईभक्त, आहे म्हणून माझ्या मित्राने भगवान् श्री साईबाबांचा आशीर्वाद फेटो माझ्या हॉस्पिटलमधील खोलीत आणून लावला. सूज कमी झाल्याने हॉस्पिटल-मधून घरी आलो. नंतर सर्व सांधे सुजले. उठवावयास बसवावयास दुसऱ्या माणसांची मदत ध्यावी लागली. वरील चार मोठे आजार एकून अधिक घाबरून गेलो होतो.

मुंबईला जाऊन आॅपराहाऊसचे डॉ. एस. एल. वाट्से यांना प्रष्टती दाघविण्याचे ठरविले. मुंबईला जाण्याचे आदलेच दिवशी रात्री श्री साईबाबा माझ्या स्वप्नात येऊन माझ्या पलंगावर वसले माझ्यां अंगावरून हात फिरवून म्हणाले "तू घाबरू नकोस तू अर्धा बरा झाला आहेस" सकाळी थोड हल्के झाल्यासारखे वाटले चार माणसांनी उचलून मला टॅक्सीमध्ये ठेवले. घरगुती पत्नी मुलांची रडारड होती. माझ्या डोळ्यातून देखील अश्रु येत होते.

आता आपण काही परत येत नाहीं असे वाटत होते. फक्त बाबांचा आधार त्यांच्यावर श्रद्धा ठेऊन पण खिन्ह मनाने मुंबईला पोहोचलो. 'जेथे जातो तेथे तू माझा सांगती'.

डॉ. बाळसेंच्या कन्सल्टंग रूममध्ये एकझामिनेशन टेबलवर मला झोपवले. डॉ. तपासत असताना भितीला लावलेल्या आशिर्वादि फोटोमधून साईबाबा आशिर्वादि देताना दिसले. मी तुझ्याबरोबर आहे घावरु नको असे दर्शकित असल्याचा भास झाला. पूर्ण चांगला होऊन घरी जाईन असे वाटले. तपासून सर्व टेस्ट घेऊन झालेवर डॉ. नी सांगितले तुम्हांला किडणी, स्टोन, हार्टट्रब्लडायाबिटिस या पैकी काहीच नमून फक्त संधिवात (न्हूमॅटिक आर्थरायटिस आहे. हॉस्पिटलमध्ये ऑफिसिट व्हावे लागेल. त्यांच्या सल्लयाने भायखळा येथील मसिना हॉस्पिटलमध्ये स्पेशल रूममध्ये ऑफिसिट झालो.

जवळ असलेला साईबाबांचा फोटो मित्राला समोरच्या भितीला लावण्यास सांगितले. तो चिकटवित असतांना डोंबिवलीच्या साईभक्त सिस्टर तेथे आल्या. त्यांनी स्टिकर लावून तो फोटो भितीला चिकटवून दिला व सांगितले “घावह नका वाबा तुमच्या बरोबर आहेत” तुम्ही लवकर वरे व्हाल” दुसऱ्या दिवशी त्या सिस्टरनी शिर्डीहून आलेली साईबाबांची उदी पुढी बांधून आणून दिली व सांगितले. कालच शिर्डीहून वाबांनी तुमच्यासाठी पाठवून दिली. या प्रसंगी श्री साईसच्चरितमध्ये वर्णन केलेल्या श्री नानासाहेब चांदोरकर यांच्या घरी बाबांनी पाठविलेल्या उदीची आठवण झाली.

हॉस्पिटलमध्ये मी चौथ्या दिवशी स्वतःच्या पायावर उभा राहू शकले. २०-२२ दिवसांनी पूर्ण बरा झालो. ही केवळ साईकृपा.

मी राजकीय पक्षाचा कार्यकर्ता असल्याने हॉस्पिटलमध्ये भेटायला येणारांची खूपच वर्देळ असायची. हॉस्पिटलमधून घरी जाणेसाठी जिल्हा कार्यालयाने गाडीची व्यवस्था केली. एकदा स्वप्नात, दोनवेळा फोटोच्या रूपाने व एकवेळ उदी अंगाच्याच्या रूपाने वाबांनी मला दर्शन दिले व रोगमुक्त केले.

“कृतांताच्या दाढेतून काढीन मी निज भक्ता ओढून”

ही तर श्री बाबांची करणी

—सौ. उषा श्रीकांत चितांबर.

५१४७ बडवे वाडा,
ब्राम्हणगल्ली, माळीवाडा,
अहमदनगर — ४१४ ००१

० माझे सासूबाईचे वय साधारण सत्तरीचे जबळपास असेल. त्यांचे किंडणीचे आंपरेशन या वयात करावे किवा नाहीं असे सर्वांचे मनातील नाना शंकांनी वन्याच वेळा लांवणीवर पडत गेले. परंतु त्यांचा आजार एवढ्यात जास्तीच बळावल्याने दि. १-६-८४ रोजी आंपरेशन करण्याचे निश्चित झाले. व ते व्यवस्थित पार पडले सुद्धा. परंतु हे कसे काय? तर ही सर्व बाबांचीच करणी.

मी रोज सकाळी ६ ते ७ चे वेळात त्यांना दवाखान्यात चहा घेऊन जात असे परंतु त्या अगोदर नित्य नियमाने देवपूजा बाबांची पोथी, आरती कहन बाबांची उदी लावून जात असे.

आमचे घराण्यावर श्री बाबांची कृपा आहे व आमची श्री. बाबांवर मोठी श्रद्धा आहे. रोज सकाळी घरावाहेर पडण्यापूर्वी बाबांची उदी लावल्या खेरीज कोणीच बाहेर जात नाहीं. याच नित्य नियमाने मी दवाखान्यात चहा घेऊन जात असे व मनांत सासूबाईची तव्येत ठीक ठणणीत होऊ दे अशी मनोभावे श्री बाबांना प्रार्थना करीत असे. खरोखरीच श्री बाबांनी ते माझे गान्हाणे ऐकले व सासूबाईची तव्येत आंपरेशन व्यवस्थित पार पडून ठीक झाली व सर्वांच्या मनातील भिती बाबांनी दूर केली.

श्री बाबांची आमचेवर असणारी कृपाच कारणीभूत आहे यात शंकाच नाहीं. कठीण प्रसंग मग तो कोणताही असो श्री बाबा लगेच धावून येतात. व मक्कावर असणारे संकट दूर करतात. मग हीच तर श्री बाबांची करणी आहे हे म्हणणे सार्थक नाहीं कां!

तुळेच साई सगळे करणे

-सौ. वर्षा विजय हजारे.

सी.६, गुंफादर्शन, फस्ट कार्टर रोड,
बोरीवली पूर्व, मुंबई ४०० ०६६

० मे महिन्याची तीन तारीख होती तो. वार आपल्या बाबांचा गुरुवार! नवापूरचे 'साईसमेलन' जवळ आले होते. त्या आधीचा गुरुवार म्हणजे साधारण. मे महिन्याची सुरवात. मध्यंतरी काही कारणास्तव गुरुवारच्या उपासात खंड पडलेला. म्हणून आधीच निराश झालेल्या आमच्या हचांनी विजयने पुन्हा 'गुरुवार' चालू केले. तो 'तो' दिवस! पुनश्च 'बाबा' आपल्या पाठीशी उभे आहेत, प्रचिती देताहेत फक्त आपण ती जाणत नाही, उमजत नाही, हे त्या दिवशी पुन्हा एकदा सिद्ध झाले कसे ते पहा ...

नेहमीप्रमाणे ऑफिस सुटल्यावर विजयने मला गाठले. बांम्बे सेंट्रलवर्लन आम्ही उलटे चर्चगेटला गेलो. विजयच्या इच्छेप्रमाणे थोडावेळ नरीमन पॉइंटला समुद्राच्या कठड्यावर बसून इकडच्या तिकडच्या गप्पा माऱून बोरीवलीला घरी येण्यासाठी चर्चगेटला विशार लोकल पकडली. पुरुषांच्या डव्यात गर्दी असते म्हणून विजयने त्याची बँग माझ्याकडे दिली. आमच्या लेडीज 'फस्ट क्लास'च्या डव्यात तशी म्हणण्यासारखी गर्दी नव्हती. मी पर्समधून काढवरी काढून वाचनात मग्न झाले. विजयची बँग वर 'लगेज कॅरीअर'वर ठेवली होती. जेव्हां 'बोरीवली' स्टेशन आले तेव्हां इतर बायकांच्या बोलण्यामुळे माझी वाचनाची एकाग्रता भंग पावली. मी माझी 'पर्स' सांभाळत खाली उत्तरले. बाजूच्या डव्यातून विजय उत्तरला. तो त्याच्या ऑफिसमधल्या त्याच्या मित्राशी गप्पा मारीतच. मला पाहताच तो त्याच्या मित्राबहूलच काहीं तरी सांगू लागला. नंतर अचानक त्याला आपल्या 'पास'ची आठवण झाली. की काय कुणास ठाऊक पण त्याने मला न्याहाळतच ओरडून विचारल. 'माझी बँग मला जगायला नको'. तेव्हां मला एकदम आठवण झाली की, मी ती वर 'लगेज कॅरीअर'वर ठेवली होती ती तेथेच विसरले आम्ही दोघांनी गाडीकडे धाव घेतली पण गाडीने स्पीड घेतला होता. विजयलाही ती पकडता आली नाही. आम्ही दोघाही एकदम घामाघूम झालो होतो. माझ्या हातून अशी वस्तु

वगैरे कधीच विसरली गेली नव्हती. कुठे आत्तापर्यंतच्या आयुष्यात पहिल्यांदाच हा विसरभोळेणा घडला होता हातून म्हणून मला खूपच लागले होते. मी मनोमन बाबांना विनविले की “बँग मिळू द्या परत म्हणून!” तर विजय बाबांना मनातून साकडे घालून बसला “बाबा बँग मिळाली नाहीं तर मी समजेन जगात माझे कुणी नाहीं . . . कदाचित घर सोडूनही जाईन वगैरे वगैरे . . कारण . . . अर्थात मला त्याक्षणी त्यात काय आहे तो काय बोल-तोय त्याचे काहींच आकलन झाले नव्हते . .

ताबडतोब आम्ही बोरीवली स्टेशनच्या कंट्रोल रूममध्ये धाव घेतली. स्टेशन मास्तरला विनवून् दहिसर, भाईदर, वसई, विरार येथे फोन फिरवून नुकत्याच पेत असलेल्या’ विरार लोकलमध्ये ब्राऊन कलरची बँग राहिली गेली आहे असे कळविले. बाबांवर पूर्ण भरवसा ठेवून त्या नंतरच्या विरारने आम्ही दोघवी बोरीवलीच्या पुढे ‘विरार’ला निघालो. गाडीत मला माझी नहमीची ‘ट्रेन मैत्रिण’ ‘मिसेस लाला’ भेटली. तिने अर्थात मला विचारल्यावर मी तिला ‘बँग’ विषयी सांगितले. नेहमी त्या किंवा त्या दरम्यानच्या ‘विरार’ ने जाणारी ती असल्यामुळे तिला ठराविक चेहरे माहित होते. तिने मला दिलासा दिला. तिच्यासांगण्याप्रमाणे मी ‘वसई’ स्टेशनला उतरले तर] विजय पुढे विरारला चौकशी करण्यास गेला. मी मिसेस लालाबोरोबर तिच्या एका मैत्रीणीकडे वसईला गेले. पण निराशा झाली. वसई स्टेशन मास्तरला बोरीवली-वरून फोन मिळाला होता पण बँग बद्दल काहींच कळले नव्हते. तसेच आम्ही दोघीजणी पुढ नालासोपारा स्टेशनला गेलो. तेथेही नक्काचा पाढा मी बाबांना खूप विनविले. रडवेली झाले होते मी त्यावेळी. मिसेस लालानी मला धीर दिला. आणि सोपार ला तिच्या मैत्रीणीकडे नले. तिथे मात्र बाबांनी मला आशिर्वाद दिला तो त्यांच्या फोटोच्या रूपाने दर्शन देवून आणि नाला-सोपाऱ्याला स्टेशनजवळ राहणाऱ्या मैत्रीणीच्या तोंडून ‘बँग सापडलीय’ पण ती विरारला राहणाऱ्या एका मुलीने घरी नेलीय” असे सांगूनच! माझा अर्धी जीव भांडचात पडला. कारण मत्रिणीच्या तोंडून त्या मुलीचे’ वर्णन ऐकून लालाला ती मुलगी नेहमी सकाळी ठराविक गाडीने जाते ते आठवले. तसेच आम्ही वसई स्टेशनला परतलो. सोपारा-वसई स्टेशनवर विजयसाठी अनाऊंसमेंट करून जाणाऱ्या गाडीतून त्याला थांबविष्णुचा प्रथत्न केला. विरारला स्टेशनमास्तर-कडून नकार मिळाल्यामुळे विजय खूपच निराश झाला होता. थकलाही होता. मी वसईला उतरल्यामुळे येताना त्यांनी दरवाजातून माझा शोध घेतला. आम्ही

उभयता परतलो तेव्हां वँग सुखरूप आहे हे कळले होते. बाबांनी अर्धीं का होईना पण प्रार्थना ऐकली होती ... दुसऱ्या दिवशी मी लवकरच घरून निघाले विरारहून येणाऱ्या दोन एक गाड्या लालासह पाहिल्या. तिसऱ्या गाडीत ती मुलगी मिळाली. तिने वँग बद्दल सांगितले. ती म्हणजे वैजयंती माला आणि तिचा भाऊ राजू. हे 'साईभक्त' निघाले हे विशेष. वँगमध्ये त्यांना विजयची कागदपत्रे, पाकीट-पैसे, बाबांचे फोटो विशेष म्हणजे नवापूर संमेलनाचे वर्गणी गोळा केलेले पावती पुस्तक होते. ते महत्वाचे त्यामुळेच विजय अतिशय अस्वस्थ झाला होता - ते सारे मिळाले होते. विजयच्या काढविरुन ती बहिणभावं दुसऱ्या दिवशी त्याला किंवा मला फोन करणार होती. मुळ्य म्हणजे मालाच्या भावाचा - राजूचा - त्याची स्वतःची मौल्यवान कागदपत्रे व हजारो रुपये (कॅश) असलेली वँग अशीच गाडीत विसरून हरखल्याचा कटू अनुभव होताच. त्याबाबतीत तो आणि विजय हे दोघेही 'सहप्रवासी' साईबंधू ठरले. मालाच्या सांगण्याप्रमाणे मी त्यांच्या ग्रेटरोडच्या वर्कशॉपमध्ये गेले. राजूने माझेही एका भावाप्रमाणे - दिराप्रमाणे स्वागत केले. वँग सुखरूप आहे काळजी नकों भाभी - "भाईसाहबकों कल भेजना" असे सांगून मला चहापाणी देऊन निरोप दिला. शनिवारी विजया राजूला भेटला. वँग मिळाली. त्यातल्या लहानसहान वस्तुसह सुद्धा पैशाच्या १० पैशाच्या नाण्यासह! त्याहून अधिक म्हणजे माला आणि राजू सारखे सिंधी अनोढळी साईभगिनीबंधू मिळाले. अगदी पुण्यपुण्याई फळाला यावी तसे, त्याच साई-पंथातले, माणुसकीचे आणि माणसांचे भुकेले असे. स्नेहासाठी मत्रिसाठी प्रेमासाठी हपापलेले! त्यांनी बक्षिस वगैरे घेण्याएवजी विजयलाच संमेलनासाठी २१ रुपयाची पावती फाडून सहाध्य केले. स्वतःहून - स्वखुषीने! बाबांची लीला अतर्कर्य म्हणतात तेच खरे. नाहींतर वँग विसरली जावी काय? मालांनी ती घरी न्यावी काय? राजूला दाखवावी काय आणि त्यायोगे त्यांचे आमचे अचानक दृढसंबंध जुळावेत ते काय ... म्हणनंच विजयच्या शब्दात माझ्या मनातले म्हणणे प्रांजल्यणे कबूल करायचे त्या 'साईराया' पुढे तर ...

"तुझेच साई सगळे करणे, घडणारे जे ते ते घडणे

उचित अथवा वाईट बरवे, तुलाच सारे सारे ठावे"

दैवी चमत्कार

-श्री. पंडरीनाथ वा. परब.
रुषभ नगर, ९० क्रॉस रोड,
मुंबई (पूर्व), मुंबई नं. ८१.

० श्री. साईबाबा व शिरडी या विषयी आम्ही वरेच एकून होतो. परंतु परिस्थितीमुळे म्हणा किंवा इतरही काहीं कारणामुळे म्हणा आम्हांला शिरडीला जाण्याचा योगच येत नव्हता. माझे मित्र श्री. गांगडूं हे तसे साईभक्त व त्यांच्या आग्रहामुळे किंवा योग जुळून आत्यामुळ मी त्यांच्या वरोवर प्रथम शिरडीला गेलो, त्याला जवळ जवळ १५ वर्षे झालीत. त्यानंतर आम्ही मुलांसह एकदा शिरडीस जाऊन आलो व त्यानंतर इच्छा असूनही शिरडीस जाणे होतच नव्हते. पण घरी वावांचे पुजापाठ सतत चालूच असे व वावांच्या कृपेने तसे आमचे ठीक चालले आहे.

प्रपंचात काही वाईट गोप्टी घडत असतात. परंतु त्यामुळे काहीं चांगल्या गोप्टीही योगायोगाने घडून येतात त्याचीच ही कथा.

१९८३ च्या मे महिन्यात माझ्या धाकट्या मेव्हण्याचे म्हणजेच पत्नीच्या धाकट्या भावाचे वडोद्याला आकस्मिक निधन झाले. अर्थात त्याचे आमच्याकडे नेहमी येणे जाण चालू असे व बहुतेक प्रत्येक दिवाळीत तो मुंबईस भाऊ-विजेच्या निमित्ताने येत असे. त्यामुळे मुलाचे व माझ्या पत्नीचे त्यांच्यावर प्रेम होते तसेच त्याचे पण आमच्यावर फारच प्रेम होते. आम्ही सर्वजण दुःखातच असत्याने आम्ही या वर्षी दिवाळीत घरी न रहाता शिरडीस जायचे ठरविले कारण दिवाळीत कोणी ना कोणी तरी येतच रहाणार व दुःखास उजाळा मिळणार त्यापेक्षा वावांच्या दर्शनास गेलेले वरे व म्हणून आम्ही सर्वजण तसेच पत्नीचा मोठा भाऊ त्याची मुले व वायको तसेच लहान भावाची पत्नी व मुले अशी सर्व आम्ही शिरडीस गाडी करून दिनांक ६-११-८३ ला निधालो. साईबाबांचे दर्शन आरती व पूजा वर्गारे सर्व झाल्यावर आम्ही इतरही काहीं तीर्थक्षेत्रे करून तिसऱ्या दिवशी म्हणजे ९-११-८३ रोजी रविवारी मुंबईस येण्यास निवालो. कारण आमचे मेव्हण व मुलांना रविवारीच ९-१-

८३ ला रात्री बडोद्यास निवायचे होते. कारण सोमवारी १०-११-८३ ला त्यांच्या एका मुलाचा पेपर होता व बडोद्यास पोहचणे जरूरीचे होते.

आम्ही खंडाळा घाटात साधारण ७ च्या दरम्यान आलो व आमची गाडी बिघडली व ती काहीं केल्या चालू होईना. आम्ही फारच काळजीत पडलो. सभोवताली दाट अंधार व खाली आल्याशिवाय गाडी दुस्स्तीचे एकही गॅरेज नाहीं. शिवाय बडोदा कंपनी १० वाजता बँम्बे सेंट्रलला पोहचणे फारच आवश्यक होते. अन्यथा ती मंडळी बडोद्यास पोहचू शकत नव्हती व मुलाचा पेपर चुकला असता व वर्ष फुकट गेले असते. एवढ्यात एक गाडी अचानक आमच्या समोर येऊन उभी राहिली. व गाडीच्या मालकाने काय झाले असे विचारून काही मदत करू काय असा प्रश्न केला. त्यांनी वरील परिस्थिती समजावून सांगितल्यावर त्याने बडोद्याच्या माणसांना आपण मुंबईस घेऊन जाण्याची तयारी दर्शविली व घेवूनही गेले व त्याप्रमाणे ती माणसे योग्यवेळी मुंबईस पोहचून बडोद्यास रवाना झाली.

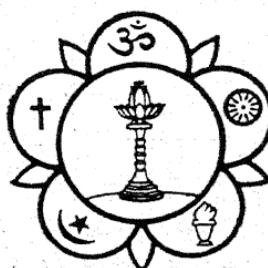
नंतर मी व माझे कुटुंबिय व ड्रायव्हर वगैरे गाडी कशी चालू होईल याच विचारात काळोखात उभे होतो. घनदाट जंगल, सभोवताली काळोख, गाडी चालू होण्याचेही चिन्ह दिसत नव्हते. अशा परिस्थितीत आम्ही साईबाबांवर विश्वास ठेवून उभे होतो. एवढ्यात वरून एक दिवा लुकलुकत येताना दिसला व समोर एक स्कूटर येऊन उभी राहिली. त्यावर २४-२५ वर्षांची दोन मुले होती. त्यांनी हिंदीत मला विचारले की, गाडीला काय झाले आहे व आम्ही आपणास मदत करावी काय, कारण आम्ही मेकॅनिक आहोत. दुसरा मार्गच नसल्याने आम्ही त्यास मदतीची विनंती केली व त्यांच्यावर नजर ठेवून काय करतात ते बघत बसलो. एव्हढ्यात त्यांनी गिअरबॉक्सला नुसता हात लावला व म्हणाले गाडी ठीक झाली आत बसा व चालू करा. आमचा ड्रायव्हर म्हणाला की, आम्ही पानावगैरे घेऊन गाडी ठीक केली तरी गाडी चालू होत नव्हती व तुम्ही नुसता हात लावून गाडी नीट कशी काय होईल त्यावर त्यांनी सांगितले की गाडीस मुंबईपर्यंत काहीं होणार नाहीं. तुम्ही बसा व गाडी चालू करा काय झाले तर आम्ही तुमच्या पाठोपाठ स्कूटर वरून येत आहोत. आम्ही भितभीतच गाडीत बसलो पण खरोखरच गाडी नीट चालत होती. स्कूटरखालेपण आमच्या पाठोपाठ खाली येत असल्याचे सर्वांनी पाहिले

पण थोडचाचवेळात ते अदृश्य झाले. गाडी मात्र नीट पायथ्याशी येऊन सरळ मार्गाला लागली. पण त्या स्कूटरवाल्यांचा पत्ता नव्हता. आम्हांला वाटले ते मोबदला घेण्यासाठी जरूर येतील पण वराच वेळ गेला तरी ते आले नाहीत. एवढ्यात तीच स्कूटर अचानक आमच्यासमोर भरवेगात आली व ती साई-वारांच्या आशिवादासारखा हात दाखवित भर वेगात निघून गेली व पुढीं अदृश्य झाली. त्यानंतर आमची गाडी नीट चालत मुंबईस रात्री ११.३० च्या दरम्यान आम्हांस घेऊन आली.

यावून नंतर आम्हां सर्वांची खात्री झाली की हा चमत्कार फक्त साईवाबाच करू शकतात व त्यांनीच आम्हांला येऊन मदत केली व आमची काळजी घेतली.

पूर्वी आम्ही साईचरित्रात असे प्रकार वाचत होतो किंवा लोकांच्या तोंडून ऐकत होतो. पण इथेतर प्रत्यक्ष आम्हांलाच असा सुखद अनुभव आला व आम्ही मुलाबाळांसहित सर्व भारावून गेलो.

हा अनुभव मी माझ्या मित्रपरिवार व साईभक्तांस कथन केला व त्यांचे पण मत असेच पडले कि प्रत्यक्ष श्री. साईवाबाच प्रसन्न होऊन मदत करून गेले. श्रद्धा व भक्तिं असल्यास कोणताही श्री साईवाबा टाकणार नाहीत हे आपण लाखो भक्तांच्या तोंडून ऐकत आलो आहोत त्याची ही प्रचितीच होय.

साईबाबांनी मला टीव्ही दिला

—लीलाताई शं. गोलतकर.
ताईचे साईबाबा मंदिर,
परेल व्हीलेज, मुंबई. १२.

० वरील मजकूराचे शिर्पक वाचून वंधु—भगिनींना आश्चर्य वाटेल. पण खरच सत्य घटना सांगते. बाबांनी म्हटलच आहे की, मागे जे जे त्यास ते ते लाभे” त्याप्रमाणे बाबांकडे माझं मागणं होतं की, मला टी. व्ही. दा. मला काही हवं झालं की मी बाबांकड मागत असते, आणि काहीं वेळा न मागताच वावा मला देत असतात. असं आमचं वहिण भावाचं नातं आहे ...

एक साईभक्त मुलगा शिर्डीला जाण्यासाठी म्हणून माझ्या इथे साईबाबांच दर्शन घेण्यास आला. मला म्हणाला ताई, मी उद्या ना शिर्डीला जातोय, मी म्हणाले, वा फारच छान बाबांना माझा नमस्कार सांग आणि त्यांना म्हणावं २३ तारखेला मंगळवारी नारळीपैर्णिमा आहे तेव्हां रक्षावंधनाला या ... आणि येतेवेळी माझ्यासाठी टी. व्ही. आणा. माझा निरोप ऐकन त्याला आश्चर्य वाटलं, तो पहातच राहिला. माझ्याकडे बघत विचारात पडला. पण मीच त्याला हसून म्हणाले अरे, सांग तर खरं मग बघ! आणि तो निघून गेला

मंगळवार २३ तारीख, रक्षावंधन आज बाबा येणार म्हणून लवकरच उठले, कारण पूजा वगैरे आटपायची होती. ९ वाजता सकाळी पूजा झाली. आणि बाबांना राखी बांधणारू तेवढचात वैकेमध्यले माझे भाऊ माझ्याकडे राखी बांधून ध्यायला आले. त्यांना बसा म्हटलं आणि माझ्या बाबांना राखी वगैरे बांधली, आणि त्यांच्याकडे राखी बांधायला वळले तोच त्यांनी आपल्या मुलीबद्दल विषय काढला ताई, ——— माझे लग्न जमल ना की मी टी. व्ही. साठी पैसे काढीन. आम्हांला मिळतात पैसे, मी बाबांकडं पाहिल. मला हसू आल. बाबांनी मला अशा तन्हेनं सांगण केलं ... मला आनंद वाटला. बाबांचं बोलणच मुळी असं असायच की, दुसऱ्याला बोलायचे पण ते आपल्यालाच असायच ... काही दिवसांनी एक साईभक्त श्री. रामदास कुलकर्णी माझ्याकडे साईबाबांच्या दर्शनाला आले, मला म्हणाले ताई, माझा संकल्प

पूरा झाला की, मी तुम्हांला टी. व्ही. देईन बाबांचीच लीला होती ती, बाबांनी मला पुन्हां एकदा सांगितलं.

आणि १३ एप्रिल १९८४ सोमवारी, कुलकर्णी यांचा संकल्प पूरा झाला. ते माझ्याकडे सकाळी ९ वाजता आले टी. व्ही. ची रक्कम बाबांच्या पुढ्यात ठेवली आणि क्षणाचाही विलंब न लागता साई व्रताची पोथी बाबांच्या फोटो-सहित तसेच भालचंद्र मासिक नाशिकवरून त्यावर राम, सीता, लक्ष्मण, फोटो-सहित, पोष्टमन घेऊन आला. लगेच एक मुलगा लग्नपत्रिका त्यावर गणपतीचा फोटो घेऊन आला. हे एवढ शर्व पाहिल्यानंतर मला गहिवरून आलं. बहिणीसाठी केवढा हा खटाटोप पुराव्यासहित ... पहिल्या प्रथम आपण आले पोथीच्या रूपाने रत्नागिरीवरून. दूसरं म्हणजे रामरूपात. “प्राण जाय पण वचन न जाय” तिसरं म्हणजे लग्न जृळल्यावर पैसे मिळतील म्हणजे लग्नपत्रिका आली एवढी शर्व लीला आपल्या बहिणीसाठी त्यांनी केली केवढ त्यांचं प्रेम आपल्या बहिणी वर ...

आणि नंतर गुरुवारी तारीख १९ एप्रिल रोजी साथंकाळी ७ च्या सुमारास साईभक्त श्री. अर्जुन पाटकर यांच्या पसंतीने बाबांनी टी. व्ही. दिला. मग केवढा आनंद वाटला असेल हचाची आपणच कल्पना करावी ...

आणि तो टी. व्ही. सुद्धा अशारीतीने ठेवला की, माझ्या साईबाबांना तो समोरून पहाता यावा. कारण बाबासुद्धा शिर्डीत असतेवेळी द्वारकामाईत वसून कठड्यावर हात ठेवून कौतुकाने हसत खेळ पहात असायचे. तसेच ते आज माझ्याकडे पहात आहेत आणि ते पहात असतांना त्यांच्या चेहन्यावरचे हावभाव लगेच जाणवतात आनंद होतो त्यांना ...

त्यांनी म्हटलंच आहे मुळी -

नित्य मी जीवंत जाणा हेचि सत्य ।
नित्य घ्या प्रचित अनुभवे
माझा जो जहाला काया, वाचा मनी
तयाचा मी ऋणी सर्वकाळ ॥

पर्तीची प्रकृती सुधारली

—सौ. सिधु फडणीस.
खासगी गोठ, लष्कर बालियर.

० मला जेव्हा प्रेरणा झाली, तेव्हां मी पण “श्री साईलीला” मागवू लागले. फेब्रुवारी १९८४ पासून आमच्याकडे “श्री साईलीला” येऊ लागले, आणि तेव्हां पासून मी मनापासून त्यातले अनुभव वाचू लागले. जेव्हां जेव्हां मी ते अनुभव वाचू लागले तेव्हां तेव्हां मलाही वाटू लागले की आपणही लिहावे पण कसे लिहावे हेच कळत नव्हते शेवटी गुरुवार २५-७-८४ ला सकाळी श्री साईचरित्र वाचतांना विचार केला आणि साईबाबांस प्रार्थना करून लिहिण्यास वसले.

मे चा महिना होता आमच्या शाळेच्या सुट्या सुरु झाल्या. आमच्या येथे माझ्या पतीला खाजेमुळे बरै नव्हते. वाढता वाढता खाज फारच वाढून गेली इतकी की तिचे हृपांतर एकदीमावर गेले. त्यामुळे भयंकर त्रास झाला. दिनांक १०-५-८४ ला त्यांची प्रकृती जास्त झाली आणि त्यांना हाँस्पिटलमध्ये ११-५-८४ ला सकाळी ११ वाजता भर्ती करण्यात आले. त्या दोन दिवसात रात्रिंदिवस माझा श्री साई समर्थ हा जप चालू होता, रात्री झोप तर नव्हतीच पण रात्रीमुद्दा सारखा मनात जप चालू होता. माझ्यावर जेव्हां काहीं संकटे येतात तेव्हां मी श्री साई समर्थ हाच जप चालू ठेवते त्यामुळे त्यांच्या (श्री साईच्या) कृपेने संकटे दूर होतात, हाँस्पिटलमध्ये जातांना “त्यांना” श्री साईची उदी लावली आणि प्रार्थना केली की लौकर बरै वाटून घरी येऊ दे मी साईबाबांच्या फोटोला नमस्कार करून आम्ही हाँस्पिटलमध्ये गेलो आणि बाबांच्या कृपेने काहीं त्रास न होता लवकरच त्यांना भर्ती करून त्यांचेवर उपचार सुरु झाले. तेथे त्यांना तीन दिवसात पुष्कळच फरक पडला व हळू हळू प्रकृती सुधारत गेली व ते बाबीस दिवसात घरी परत आले. हाँस्पिटलमध्ये असताना मी म्हटले होते की बाबा हे चांगले बरै होऊन घरी आले की मी तुमचे ५३ अध्यायांचे” श्री साईसच्चरित्राचे एक पारायण करेन. आता बाबांच्या कृपेने माझ्या पतीची प्रकृती पूर्णतः चांगली आहे. ते घरी आल्यावर मी काहीं दिवसांनी श्री साई चरित्र वाचावयास सुरुवात केली. मीही एकदा अशीच आजारी झाले होते पण बाबांचे “श्री साईचरित्र” वाचून व उदीमुळे मला बरै वाटले.

अशीच बाबांची कृपा आम्हांचर राहो हीच श्री साईबाबांच्या चरणाशी प्रार्थना करते.

श्री साईबाबांची प्रचिती

=====

-सौ. वसुंधरा रामराव चोरे.

८०३ सी, लक्ष्मी भुवन,
डॉ. आंबेडकर रोड, दादर, मुंबई १४.

० काही दिवसापूर्वी माझ्या यजमानांचे मित्र आपल्या पत्नीसह आमचेकडे आले असतांना त्यांनी आम्हांला श्री साईबाबांच्या प्रचितीचा जो अनुभव सांगितला तो मी त्यांच्याच शब्दात सांगत आहे. आमचे हे मित्र अत्यंत साईभक्त असून एकदा मित्र व त्यांच्या कुटुंबातील इतर मंडळी शिर्डींस नेले असतांना बाबांचे दर्शन, आरती, प्रसाद वर्गारे घेऊन साधारण संध्याकाळच्या सुमारास मुंबईस यण्याकरिता निघाले. मध्यरात्रीची वेळ आणि त्यात अमावास्येची रात्र असतांना मध्येच एकाएकी त्यांची गाडी वंद पडली. रस्त्यात अत्यंत शुक्रकाठ व चिटपाखरु सुद्धा दिसत नव्हते. अशावेळी बायका मुळे वरोबर असल्यामुळे आता पुढे काय करावे असा प्रश्न त्यांचे पुढे उभा राहिला. आजू-बाजूला कुठेच मोटर दुरुस्तीचे ग्येरेज अथवा निवास्याची जागा त्यांना दिसेना. अशा संकटात ते असतांना अचानकपणे एक सद्गृहस्थ त्यांचे जवळ आला व मी आपल्याला काही मदत करू शकतो का असे त्याने विचारताच मनातील शंकेची पाल झटकून व बाबांवर पूर्ण विश्वास ठेवून त्यांनी आपली अडचण त्या गृहस्थापुढे कथन केली. त्यांचे सर्व बोलणे ऐकून घेतल्यावर आपण काही काळजी करू नका इथे जवळच काहीं अंतरावर डाक बंगला आहे. तिथे तुम्ही आपले कुटुंब ठेवा व त्यांच्या सोबत कुणीतरी एक पुरुष राहू दे व एकजण माझ्यावरोबर गाडी घेऊन ग्येरेजवर चला असे सांगितले. त्याच्या सांगण्यावरून कुटुंबातील इतर मंडळींना डाक बंगल्यावर ठेवून मित्र गाडी घेऊन त्या गृहस्थावरोबर ग्येरेजवर गेले व गाडी दुरुस्त करून परत त्याच गृहस्थावरोबर डाक बंगल्यावर आले. लगेच मुंबईला निघण्याची तयारी करून व त्या गृहस्थाचे अत्यंत मनापासून आभार मानून तसेच त्याच्या गिरणावातील रहात्या घराचा पूर्ण नाव पत्ता घेऊन. परत लौकरच मुंबईला भेटण्याचे आश्वासन देऊन व परत परत त्याचे आभार मानून परतीच्या प्रवासास लागले. पण मार्गे बळून पहातात तर काय तो गृहस्थ दिसेनासा झाला. कदाचित काळो-खामुळे तो आपल्याला दिसला नसेल अशी त्यांनी मनाची समजूत करून घेतली

पुढे लौकरच असा योग घडून आला कि काही कामा निमित्त मित्र गिरगावात गेले असतांना शिर्डीच्या वाटेवर ज्यांनी आपल्याला मदत केली त्या गृहस्थाला पुन्हां भेटण्याची तीव्र इच्छा मित्राच्या मनात आली व त्यांनी दिलेला पत्ता लगेच शोधून काढला. परंतु आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे तिथे आजूबाजूला बरीच चौकशी केल्यावर असे समजले की वराचा पत्ता व नंबर अगदी बरोवर आहे. परंतु त्या गृहस्थानी जे स्वतःचे नाव दिले होते अशा नावाची कुणी व्यक्ती तिथे रहात नाही असे चौकशीअंती समजले. मग मात्र मित्राच्या मनाची चल-बिचल झाली व चटकन लक्षात आले की तो गृहस्थ दुसरा तिसरा कुणी नसून ते स्वतः साईबाबाच होते व त्यांनी मनुष्याच्या रूपाने आपल्याला मदत केली व प्रत्यक्ष दर्शन दिल्याची खात्री झाली. त्याचवेळी चटकन त्यांना बाबांचे खोल आठवले जो जो मजसी जैसा जैसा भजे । तैसा तैसा मीही त्यासी पावे । हे बाबांचे तत्व मित्राच्या बाबतीत अगदी तंतोतंत खरे ठरले.

साई निकेतन मधील विजयादशमी

श्रीसाईबाबा संस्थान शिरडीच्या दादर येथील कार्यालयात श्री साईबाबांचा ६६ वा पुण्यतिथी महोत्सव दि. ४-१०-८४ रोजी थाटात साजरा झाला. यंदा दसरा व पुण्यतिथी गुरुवारीच आल्यामुळे उत्सवास भक्तांची भरपूर गर्दी झाली होती. हुपारी १२ वा. श्री बाबांची आरती झाली त्यावेळी शेकडो भक्त मंडळी हजर होती. आरती नंतर प्रसाद वाटपही झाले. या उत्सवात आरती-पूर्वी श्री. विजय हजारे संपादित ‘साईप्रसाद’ या दीपावली वार्षिक अंकाचे प्रकाशन श्रीसाईलीला इंग्रजी आवृत्तीचे संपादक डॉ. श्री. दि. परचुरे यांनी केले. सौ. वर्षी हजारे पांनी उपस्थितांचे स्वागत केले; तर साईभक्त श्री. प्रभाकर कोळणकर यांनी सर्वांचे आभार मानले. श्री. हजारे जेळी चार वर्ष हा वार्षिक अंक प्रकाशित करीत आहेत. या समारंभ प्रसंगी श्री. दत्ताराम बारस्कर उपसंपादक ‘दैनिक नवाकाळ’ व श्री. सुधाकर सामंत संपादक ‘भक्तिसंगम’ हे पण हजर होते.

मुलगा घरी आला

-श्री. महादेव भिवा सुवे.

५१११२१ म्युः कॉलनी, मार्वे रोड,
मालाड (प.) मुंबई नं. १५

० मी एक सामान्य माणसाप्रमाणे अदृश्य शक्तिवर विश्वास ठेवणारा
माणूस, नेहमीच ईश्वराचे स्मरण ध्यानात वाळगून होईल तेवढे चांगले कर्म
करतो. सद्गुरु साईनाथांवरील माझी श्रद्धागेल्या तीन वर्षात वाढीला लागली.
त्यापूर्वी ती फारच कमी किंवा नव्हतीच म्हणा. ती कशी वाढीला लागली पहा
श्री साईनाथ आपल्या भवतांना किती व कसे सहाय्य करतात याचा एक ताजा
अनुभव मी खाली दिला आहे.

लहान सहान गोष्टीसाठी सद्गुरुना साकड घालण मला आवडत नाही.
परंतु कधी न घडलेला एक प्रसंग माझ्या डोळधासमोर येऊन थडकला. तो
दिवस बुधवार दि. १३-९-८४ होता. संव्याकाळी पाच साडेपाचच्या सुमारास
घरातील सर्व मंडळी आपापल्या कामावर असता घरात कुणीच नव्हते. अशा-
वेळी माझा मोठा मुलगा जो आता वारावीला शिकत आहे. हा एकाएकी
कुणालाहि काहीं न सांगता घरातून निघून गेला. जाताना ब्रीफकेसमध्ये आपले
कपडे टॉवेल आणि घरातील पन्नास रूपये घेऊन गेला. घरात कोणीही त्याच्या
मनाला लागेल असे बोललेले नव्हते. सर्व काहीं ठीक असता एकाएकी हव्या
मुलाच्या डोक्यात ही लहर कां यावी? मला काहींच समजेना. रात्री वारा-
वाजपर्यंत परतण्याची वाट पाहिली. त्या विभागातील त्याच्या सर्व जागा पाहिल्या
कुठेही दिसला नाहीं. रात्री पावसाने तर थैमान घातले होते. त्याही परिस्थितीत
शोध केला पण व्यर्थ. माझ्या सौ. च्या मनावरील ताबा सुटला ती भडाभड
रडू लागली. शेवटी किंती ज्ञाले तरी ते मातृहृदय होते. तिच्या मनात आणि
माझ्याही मनामध्ये बरे वाईट विचार येण्यास सुरुवात झाली. तिला धीर दिला.
घरातून बाहेर न पडण्यास सांगून मी रात्री एकच्या नंतर दोन वाजपर्यंत पुन्हा
शोध केला पण उपयोग झाला नाहीं. नंतर मी दोन तास झोप घेतली असेन
पण ही जागीच होती.

सकाळी उठत्यावर सर्व नातेवाईकांकडे शोध घेतला. तोपर्यंत संध्याकाळचे पाच वाजले होते. शोध करताना साईनाथांवर भारूवाहून फिरत होतो. कुठेही शोध लागेना. तेव्हां माझ्या सदगुरुनां माझ्या मदतीला धावण्यास करूणा भाकूलागलो. तो दिवस गुरुवार होता. संकष्टी चतुर्दशीचा दिवस असल्यामुळे पत्तीचा उपवास होता. सकाळी साईचरित्राचा अध्याय वाचावयाचा राहिला होता. संध्याकाळी वाचता येईल कि नाही याची खाची नव्हती. परंतु आमच्या शेजारी रहाणारे श्री. नाजीरकर गुरुजी (जे परमेश्वरावर नितांत श्रद्धा ठेऊन प्रपञ्च करतात) त्यांनी पंचाग वगैरे पाहून मला दिलासा दिला. मुळगा सुखरूप आहे. त्याच्या मनात घरी जाऊ की नको असे विचार येत आहेत. उद्यापर्यंत येईल. एवढ्या दिलाशावर मी श्री गणेशाच्या व साईनाथांच्या फोटोची पूजा करून हार घातले. सदगुरुंच्या कपाळी गंध लावले. गंधावर दोन पाकळ्या चिकटून राहिल्या होत्या. त्यांच्यासमोर कळकळीने विनंती केली हे सदगुरुनाथ आपले वचन पूर्ण करा. माझ्या कुलदेवतेला जागृत करा आणि माझ्या मुलाला सुवुद्धि देऊन घरापर्यंत ओढत आणा. तुमच्या वचनाचा महिमा पटवून द्या. त्याला चोविस तासाच्या आत घरी आणा. डोळचात पाणी आले असूता विचारले, आणणार नां? आणि त्याचक्षणी त्यांच्या गंधावरील पाकळी खाली आली. होकाराची खुणा समजली. तरीही मन सांशक्ति होते. त्यानंतर मी साईसच्चरित्र उघडून बाबांच्या निर्विणाचा एक अध्याय वाचला. अकरा वचने वाचली, आणि पुन्हां बाबांची विनवणी करून मी सर्व आवरून बाबांच्या तसबिरीखाली खुर्चीत बसून मुलांशी बोलत बसलो आणि सुमारे साडे आठच्या सुमारास चिरंजीवांची स्वारी ब्रिफकेससह घरात आली. बाबांनी आपल्या वचनाची सत्याला पटविली आणि माझ्या डोळचातून कधी न येणारे अशू घळाघळा ओघळले. त्या स्थितीत मी मुक भाषेतच बाबांशी बोलत होतो.

हे सर्व रामायण काहीं कारण नसता घडले. मुलाने पैसे हरवले त्यामुळे हे सर्व निमित्त होते. त्याला अधिक काहीं प्रश्न विचारले नाहींत. त्यामुळे तोही समाधानी आहे. परंतु या सर्व प्रकारामुळे माझे डोळे आठवणीक्षणी पाणावतात. या अवधीमध्ये माझा बाबांवरील विश्वास जराही ढळू दिला नव्हता. त्यांच्यावरच सर्व भार ठेवून होतो. श्री साईनाथ अतर्क्य तुमची लीला, तुमचा महिमा, अर्तक्य आहे. सदगुरु साईनाथांना आणि माझ्या लाडल्या साईभक्तांना मी मनःपूर्वक वंदन करून माझा अनुभव पूर्ण करतो.

श्री साईनाथाय नमः

-सौ. अश्विनी अ. चौपकर.

न्यू वी. डी. चाळ नं. १०४८.

नायगाव, मंवडी ४०० ०१४

० मी श्रीसाईबाबांची एक साधारण भक्त आहे. मला वेळोवेळी साई-
माझलीने उदार अंतःकरणाने सहाय्य केले आहे. त्यावेळी मी ते अनुभव
साईचरणी पाठवलेले आहेत. पण ते प्रसिद्ध ज्ञाले नाहीत ही त्यांचीच इच्छा!
तरीही हा अनुभव पाठवण्याचे थाडस मी करीत आहे. तो मान्य करणे न
करणे हे साईच्यांच हातात आहे.

माझ्या लग्नाला आता ३ रे वर्ष चालू आहे व मला पावणेदोन वषच्चा
अनुल नावाचा मुलगा आहे. त्याच्या वेळेस साईमाझलीच माझ्या मदतीला
धावून आली व तिनेच माझी निर्विघ्नपणे सुटका केली. तेव्हां साई अगदी
माझ्याजवळ होते, कुठे माहित आहे? माझ्या हातातल्या हिरव्या बांगडीतील
लॉकेटमध्ये. गळचातल्या मंगळसूत्रात ते नेहमी असत. पण बाळतपणाच्या
वेळेस मंगळसूत्र काढायला लावले. त्यामुळे मी ते बांगडीत बांधून ठेवले होते.
त्यांच्या कुपेमुळे मला कसल्याच वेदना जाणवत्या नाहीत, व मुख्य म्हणजे
मी वेशुद्धही ज्ञालेले नव्हते.

बाळ सव्या महिन्याचा ज्ञाल्यानंतर मुलाचे यारसे केले. पण त्या आधी-
पासून त्याला जुलाब होत होते. ते बारऱ्या नंतरही न थांवल्यामळे आम्ही
घावरून त्याला वाडीया हॉस्पिटलमध्ये अँडमीट केले. तेथे जाण्यापूर्वी तो खूपच
मल्लू पडला होता व त्याची सर्व हालचाल पूर्णपणे मंदावली होती. तिकडे
अँडमिट ज्ञालेल्याच वेळी मी माझ्या गळचातले तेच (वर उल्लेख केलेले)
लॉकेट त्याच्या हातातल्या काळ्या दोन्यात बांधले आणि काय आश्चर्य! लगेच
त्याची हालचाल सुरु जाली. तो हातपाय हल्लवून इकडे तिकडे वघायला
लागला. थोड्या वेळानंतर डॉक्टर आले व त्याची चौकशी करू लागले. मी
सांगताच ते म्हणाले, अहो तो पहा चांगला हस्त खेळत आहे व तुम्ही म्हणता
तो हालचाल करत नाही.

त्यानंतर ४ च दिवसात तो पूर्णपणे वरा ज्ञाला. आत्तापर्यंत त्याला
किरकोळ आजार होत असत व वेळोवेळी साईनी त्याचे रक्षण केले आहे.
पण अलिकडच्याच पंधरा दिवसांपूर्वी तो खेळताना मसाला वाटण्याच्या रगड्या-
वर पडला व त्याचा खालचा ओठ जखमी ज्ञाला. तो बुधवार व अमावस्येचा
देवस होता. त्या दिवसांपासून त्याला ताप यायला लागला. शनिवारपर्यंत

तसाच ताप येत जात राहिला व डॉक्टरांच्या औषधानेही जावयाचे लक्षण दिसेना. तेव्हां पुन्हां त्याला वाढीयात न्यायचे ठरले.

सोमवारी आम्ही त्याला वाढीयात नेले. त्याचे वय पावणेदोन वर्षे आहे. पण वजन मात्र फक्त ९ किलोच होते. तेव्हां डॉक्टरांनी त्याला टी. बी. च्या टेस्टचे इंजेक्शन देऊन आणण्यास सांगितले. तेव्हां हेच इंजेक्शन आम्ही आधी आम्ही त्याला दिल्याचे डॉक्टरांना सांगितले. पण डॉक्टर म्हणाले, पुन्हा द्या. मग आम्ही तेथेच ते इंजेक्शन त्याला पुन्हां दिले. त्यानंतर त्याला गुरुवारी आणायला सांगितले होते. पण वुधवारीच त्याला न्यायला लागले. कारण मंगळवारी त्याला खूपच ताप आला व इंजेक्शन दिलेल्या ठिकाणी हाताला खूपच सूज आली व त्यावर वारीक घामोळ्या सारखे फोड उठले होते. मी तर फारच घावरले. “मन चिंती ते वैरी न चिंती” मनात नाना कुशंका यायला लागल्या. म्हणून वुधवारीच त्याला परत नेले. पण डॉक्टर न भट्ट्यासुळे परत आलो.

मी साईमाऊलीला हाक मारत होते. गुरुवारी नेले असता डॉक्टरांनी एकसरे काढायला सांगितले. तेव्हां तर माझी खात्रीच झाली की त्याला काहींतरी झालेलेच आहे. सर्वजण मला धीर देत होते. मीही साईमाऊलीला विनवत होते. त्याचा रिपोर्ट सोमवारी मिळाणार होता. मी मनातच साईना म्हटले, अनुलचा रिपोर्ट विलअर येऊ दे, मी तुझ्या घरात असलेल्या मोठ्या कॅलेंडरची फरेम बनवून आणेन व गुरुवारी त्याची हार घालून पेढे वाहून पुजा करेन.” हे कॅलेंडर मी मुद्दाम परेम करण्यासाठीच विकत घेतले होते. पण ते तसेच पडून होते. असो, सोमवार उगवला, व आम्हांला त्याचा रिपोर्ट मिळाला, आणि आश्चर्य व आनंदाची गोळ्या म्हणजे तो अगदीच विलअर होता. त्याला फक्त एकच टाँनिकची बाटली आणण्यास सांगितले. मी एवढी आनंदित झाले म्हणता, लगेच दुसऱ्या दिवशी त्या कॅलेंडरची फरेम बनवूनही आणली व उच्चा गुरुवारी हार-फळे वाहून त्याची पूजा केली.

४४ ख ४४

श्रीसाईलीलाबद्धल-

साईलीला अंकातील संपादकीय व अन्य लेख वाचून आध्यात्म ज्ञान वाढते तर अनेक भवतांना आलेल्या अनुभवाचे लेख वाचून हृदयास प्रेमाचा पाझर फुटतो व डोळ्यातून, आनंदाशू वाहू लागतात या कारणे साईचरणी जडलेली भक्ती व श्रद्धा वृद्धींगत होत रहाते”.

—श्री. लक्ष्मण बापूराव रापतवार-

श्री साईनाथाय नमः

-सौ. अश्विनी अ. चीपकर.
त्यू बी. डी. चाळ नं. १०१५८.
नायगाव, मंबई ४०० ०१४

० मी श्रीसाईबाबांची एक साधारण भक्त आहे. मला वेळोवेळी साई-माऊलीने उदारी अंतःकरणाने सहाय्य केले आहे. त्यावेळी मी ते अनुभव साईचरणी पाठवलेले आहेत. पण ते प्रसिद्ध झाले नाहींत ही त्यांचीच इच्छा! तरीही हा अनुभव पाठवण्याचे घाडस मी करीत आहे. तो मान्य करणे न करणे हे साईच्यांच हातात आहे.

माझ्या लग्नाला आता ३ रे वर्ष चालू आहे व मला पावणेदोन वर्षांचा अतुल नावाचा मुलगा आहे. त्याच्या वेळेस साईमाऊलीच माझ्या मदतीला घावून आली व तिनेच माझी निर्विघ्नपणे सुटका केली. तेहां साई अगदी माझ्याजवळ होते, कुठे माहित आहे? माझ्या हातातल्या हिरव्या बांगडीतील लांकेटमध्ये. गळ्यातल्या मंगळसूत्रात ते नेहमी असत. पण बाळतपणाच्या वेळेस मंगळसूत्र काढायला लावले. त्यामुळे मी ते बांगडीत बांधून ठेवले होते. त्यांच्या कृपेमुळे मला कसल्याच वेदना जाणवत्या नाहींत, व मुख्य म्हणजे मी वेशुद्धी झालेले नव्हते.

बाळ सव्वा महिन्याचा झाल्यानंतर मुळाचे यारसे केले. पण त्या आधी-पासून त्याला जुलाब होत होते. ते बारशा नंतरही न थांबल्यामध्ये आम्ही घाबरून त्याला वाडीया हॉस्पिटलमध्ये अॅडमीट केले. तेथे जाण्यापूर्वी तो खूपच मलूल पडला होता व त्याची सर्व हालचाल पूर्णपणे मंदावली होती. तिकडे अॅडमिट झालेल्याच वेळी मी माझ्या गळ्यातले तेच (वर उल्लेख केलेले) लांकेट त्यांच्या हातातल्या काळचा दोन्यात बांधले आणि काय आश्वर्य! लगेच त्याची हालचाल सुरु झाली. तो हातपाय हल्लून इकडे तिकडे बघायला लागला. थोड्या वेळानंतर डॉक्टर आले व त्याची चौकशी करू लागले. मी सांगताच ते म्हणाले, अहो तो पहा चांगला हस्त खेळत आहे व तुम्ही म्हणता तो हालचाल करत नाहीं.

त्यानंतर ४ च दिवसात तो पूर्णपणे बरा झाला. आत्तापर्यंत त्याला किरकोळ आजार होत असत व वेळोवेळी साईनी त्याचे रक्षण केले आहे. पण अलिकडच्याच पंधरा दिवसांपूर्वी तो खेळताना मसाला वाटण्याच्या रगड्या-वर पडला व त्याचा खालचा ओठ जखमी झाला. तो बुधवार व अमावस्येचा दिवस होता. त्या दिवसांपासून त्याला ताप यायला लागला. शनिवारपर्यंत